

مدير مجنون (ناول)

Ketabton.com

ليکوال: نعمت الله رحيمي

بسم الله الرحمن الرحيم

..... کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم: مډرن مجنون (ناول)

ليکوال: نعمت الله رحيمي

اړيکه: Niamatullah3@gmail.com

کمپوز: خپله ليکوال

د خپریدو کال: 2021 زېږديز - ۱۳۹۹ لمريز کال

ددې کتاب چاپ، پر وېب پاڼو او ټولنيزو رسنيو د خپرولو حقوق له ليکوال سره خوندي دي!

ڊاڪٽر:

قدرمن ورور ڊاڪٽر مسيح الله رحيمي ته!

سلام زما نوم عمر دی وختونه کېدل چې له وزگارتيا کېږم، د ورځې به ویده وم، او د شپې به د همدې کار او روزگار اندېښنو پر سر اخیستی وم، ډېرې داسې شپې سهار شوې چې د لمر وړاندې مې پر خپلو سترگو ولیدې هغه وخت چې ډېر کم خلک وینس پاتې کیدلی شي.

ل ۱۳۸۸

مازديگر وو، نوی له خوب پاڅیدلی وم، چې مور مې کوتې ته راغله او په خبرو خبرو کې یې وویل
 - د خلکو اولادونه وگوره، دغه وخت له دندې کور ته راځي، زموږ د خان صیب ورځ دا وخت پیل کېږي.
 چپ شوم هېڅ مې ونه ویل مور نه شوای درک کولی چې زما هم کور کې زړه تنگ دی، لایم د کور مخې ته تر ناوخته ماښام ناست وم او په زړه زړه کې مې ژړل پر خپل بخت، پر خپل حال او ژوند...

ماښام تیاره وه ۸ بجې کیدونکې وې چې کوچنی ورور مې راغی او راغږ یې کړ
 - عمر لالا! ادې وایي راشه ډوډۍ تیاره ده، اوس هلته څه بېلېدینگونه جوړوې چې په ساتونو ورک وې

ومي ويل:

- ښه درغلم، بيا يو نېش داره خبره.

لارم د مور د سترگو د خاطر لپاره مې لږ څه خوړل که نه اشتها
خو ډېر وخت کېده له ما خپه وه.

وروسته له ډوډۍ خوړلو مې د ماخستن لمونځ وکړ او همداسې د
خپلې خونې کړکۍ سره ناست وم، وخت تېرېدو شپه پخه شوه،
تورو ورېځو سپوږمۍ خپله غبره کې پناه کړه.

په کړکې مې سر ايښی وو، چې د لاندې يو قسم غبرونه تر غوږ
کېدل لږ لږ مې واورېدل

- هاهاها! ژونده زه چېرې يم؟ دلته څوک شته؟

ونشو ور ښکته شوم بې له دې چې شور جوړ کړم، پټ پټ له
دروازې ووتلم، يو کس تر سترگو کېدو شاته يې يو بوجۍ اچولې
وه، ځانه سره مې وويل

- اممم! لکه چې پوډري دی

بېرته راوگرځېدم د کور خوا چې غبر يې وکړ:

- هاهاها! زه پوهېرم، هو پوهېرم

- هن! په څه پوهېرې؟

- په دې چې تا ماته د پوډري او معتاد گمان وکړ

- ولې معتاد نه يې.

له دې خبرې سره يې له خپلې شاته بوجی. يو کتابچه راوباسله او را
يې راکړه او ويې ويل:
- واخله واخله، هسې زما پۀ درد نۀ خوري دا ووايه بيا ووايه چې زه
پوډري يم که نۀ.

لاړم کتابچه مې ځان سره واخيسته څه نا څه خوښ وم ځکه
خوښيدل مې د نورو ورځني يادښتونه ولولر او دا خو بيا په اجازې
سره وو

خونې ته د ننه شوم، غوښتل مې گروپ بل کړم چې برق نۀ وو، خپل
لاسي خراغ باندې مې کتابچې ته رڼا کړه، څر گرد پرې پروت وو
ټک مې ورکړ خړې خاورې ترې پورته شوې چې يو نوم تر سترگو
شو

- مډرن مجنون - ۱۳۸۰

کتابچه مې څه نا څه صفا کړه، تياره وه زه يې هم کيسه کې نۀ شوم
همداسې مې کېښوده او د تل پۀ څېر د کړکۍ څنډې ته ناست وم او
انديښنې مې کولې، داسې ساعت نيم وروسته به مې يو نظر د
خونې مينځ ته کتل نور به مې نظر بيرون خوا وو چې د خونې مينځ

ته مې وکتل چې د چارجر گروپ څرک وهلو، خوشحاله شوم او
گروپ مې بل کړ کتابچه مې را واخيسته، خلاصه مې کړه لومړۍ
پاڼه تشه وه صرف يو سهايلي ايموجي پکې پر قلم جوړ وو دويمه
پاڼه مې خلاصه کړه ليکلي وو

- ۱۳۸۰ د جدی ۲م

که څه هم موږ بهرنيانو غوندې له ماشومتوبه ورځني يادښتونه نه
ليکو او دا فرهنگ زموږ مينځ کې کم ليدل کيږي، خو خير زه يې د
۲۰ کالو په عمر پيل کوم هغه د مشرانو خبره نیک کار کې به
ناوخته کوو نه، فکر کوم دا متل هم رانه غلط شو هاهاها، خو خير
د مشرانو خبرې دي موږ کشران يو موږ خو غلطې کولو ته جوړ
شوي يو، نو زه به ځان در وپيژنم که څه ورځني يادښتونه شخصي
وي خو څه خبر کومه ورځ يې بل څوک لوستو ته اړ شي.

زما نوم ظاهر دی، هو همداسې بيا څنگه چې ظاهر کې يم باطن کې
هم يم دوه مخي توب مې نده زده څه چې زړه کې لرم په خوله هم
دي ځکه خو ډېر ملگري رانه خپه کيږي هم چې سپينې خبرې کوم
خو هغوی بيا ظاهر باندې خپل خفگان نه ښکاروي ځکه چې زه د
دوی اې تي اېم يم، اوس خود صفتي نشي زه پر دوی خرچې کوم
خبره راغله زما د تعليم ما دولس کاله ښوونځی ویلی تر څنگ يې ما
د خپلې مينې له وجې چې سافټوېر سره درلوده اپ ډولپمينټ ویلی

او دا ورځني يادښتونه چې ما پيل کړ دا يو خاص دليل لري هغه دا چې دوه هفتې کيږي پوهنتون مې پيل کړی، او خبره د زړه ده.

دوه درې پانې تشې وې، شايد دلته يې څه ليکلي وو داسې ښکارېدې چې شکولې يې وې له کتابچې خیر بله پاڼه مې واړوله

- ۱۳۸۰ د جدی ۲۴ م

آه! ما ويلي وو چې زموږ عادت ندی دا يادښتونه ليکل خو خاص ستا لپاره يې ليکم ځکه ستا له چلند ښکاري چې ته به زما نشې، بيا دا کتابچه درکوم کيدای شي زما په ليکنو د زما سره مينه پيدا شي، خو ظاهر د ماتې خوړلو سړی نه دی.

څلور هفتې پوره کيږي چې پوهنتون مو پيل کړی ده، او زما مغز کې ټکی نشته يو دا چې نور تختې ته گوري زه د هغې د مخ هندارې ته بل دا چې دا رشته اصلاً زما خوښه نه ده، ظاهر اصلاً پوهنتون ته نه دی جوړ ځکه بېل گېټس غوندې يم، خير د نن ورځې کيسه به وليکم

سهار ۸ بجې پوهنتون پيل کيږي دا چې زما عادت دی سهار د لمانځه وروسته خوب نه راځي او نه ويده کيږم، تر ۷ بجو خو په يو رقم وخت تيروم، وروسته له هغه بې د چايو خوړلو له کوره راوځم

حُڪه ڪور ڪي ڇو ٽول تر ناوخته ويده وي ۷ او ۲۰ دقيقِي وي
 پوهنتون ته ورسيدم د پوهنتون له ڪانٽين مِي د خورلو لپاره چاي او
 بيسڪيٽ راوړل، صنف ته را پورته شوم، چي گورم هغه صنف ڪي
 ناسته ده نور څوڪ هم نشته غلي لکه يو شريف هلک غوندي
 کښناستم، نه مِي غوښتل د هغې مخ ڪي شوخي وکم خو څه وکړم
 رگ رگ ڪي مِي شوخي ده، ځانه سره مِي سندره زمزمه کوله چي يو
 دم را ياد شوم چي کتابچه مِي هم له کوره ځانه سره نه ده راوړي
 ومي ويل

- واه! بيخي لغړ راغلي يم بايد اوس کتابچه راوړم

له صنف وتلم چي هغې غږ وکړ
 - هي! هلکه
 - هي! جلي، چيش دي؟
 - که لاندي ڪانٽين ته ځي يو څه راته راوړه زه نشم تلي، هلکان دي
 هلته ډېر
 - هو هو زه خو ځم

جلي راته يو پنځوسۍ را وباسه ما زړه ڪي ويل
 - گوره غيرت ڪي مه راځه، دا واخله يادگاري يي وساته
 پيسې مِي ترې واخيستي او روان شوم، کله چي ڪانٽين ته ورسيدم
 را ياد شوم چي ما خو ونه پوښتل چي څه غواړي خو کتابچه مِي
 واخيسته بيرته صنف ته لاړم، غږ مِي وکړ پرې

- هې! تا څه غوښتل ماته د ونه ويل
- پرېږده يې اوس يې مه راوړه ته هم ريشخند وهې، ما ويل ته به نورو غونډې نه يې
- ښه اوس پيسې بيرته غواړې؟
- نه تاته يې پرېږدم څي

- جيب باندې مې لاس ووهلو ترڅو يو بل پنځوسى ورکړم او دا زما سره پاتې شي خو جيب کې مې زرگون وو حيران وم خو يو دم ورغلم، زر روپۍ مې ورکړې
- ما پنځوس روپۍ درکړې وې دا خو زرگون دى؟
- نه ماته دې همدا راکړى وو کله
- نه نه پنځوس وې ماسره زر روپۍ بيخي نشته
- همدا وو راشه تلاشي کړه ماسره خو پنځوسى نشته
- زړه نازړه يې دستکول کې واچولو چپ وه څه يې نه ويل، د پوهنتون د رخصتۍ وخت کېدو ټول له صنف ووتل زه په تمه وم چې هغه ووځي بيا به ځم خو صنف خالي شو هغه يې پرځاى وه زه هم روان شوم چې فکر ونکړې چې دا زما لپاره صنف کې دى چې له دروازې وتلم هغه هم زما په لورى را روانه شوه او را غږ يې کړ
- گوره! داسې ولې کوې، زه پوهېږم هغه پيسې زما ندي
- ته پرېږده، ما ويل که مهم څه وايې

را منډه مې کړه او روان شوم ترې دروغ ويل هم سخت وي.

وروسته له مودې ددې يادښتونو پۀ لوستلو خوب راغی، بله پاڼه مې واپړوه تشه وه صرف يو زوړ پنځوسۍ پکې پروت وو ومې ويل - شايد همدا هغه پنځوسۍ ده...

کتابچه مې وتړله، او ویده شوم

عجيبه وه، د ټولو ورځې په خوب سر بيره بيا د شپې ویده شوی وم خو هيڅ کي له لوستلو زړه نه مړېدو، سهار مې مور راباندې غږ وکړ لمونځ مې وکړ، پر جاينماز ناست وم ورمخکې شوم د بالښت له سر مې کتابچه راواخيسته، پاڼې مې واپړولې...

۱۳۸۰ د جدی ۲۶م

پرون جمعه وه ځکه مې ليکنو ته هم رخصت ورکړی وو د پنجشنبې د ورځې ليکنې به اوسم وکم، نو پنجشنبه ورځ اول وار وو چې ناوخته صنف ته لاړم، خو پوهنتون ته وخته رسيدلی وم کتابتون کې وم د يو کتاب پۀ لوستو بوخت وم ځکه ناوخته شوه، صنف ته چې دننه شوم کومه څوکۍ باندې چې زه کيښناستم هغه باندې بل کس ناست وو، مجبور وم د مخې قطار ته لاړ شم چې زما

ډېر بديشي د هغې دوه قطاره شاته څوکی کې کېښناستم، د تل په
څېر د خپل قلم سره په لوبو بوخت وم درس نو چېرته له ما کېږي
اول ساعت تېر شو د تفریح وخت وو، ټول به وتل خو له ما دا د
ماشومان کارونه نه کېدل چې په چپسو او پاپرو ځان وشرموم
هاهاها، صنف کې ناست وم یو څو نور ټولگیوال هم وو هغوی هم
دهلیز ته ووتل، هغه هم تللې وه زه له څوکی پورته شوم خپل آخر د
پاچاهۍ څوکی ته روان شوم چې هغه هم صنف ته را دننه شوه،
لاس کې یې پارسل وو چپس وو پکې زه هغسې ورته جام پاتې وم
کتل مې ورته چې یو دم یې وویل

- خورې؟ هاهاها!

- څه؟

- وایم چپس خورې؟ که نه خورې نو لارې نه ایسته شه

- هاهاها، وښه پام نه وو

جامو کې نه ځایېدم، راته ویې خندل او ست یې وکړ راته بیخي
پوی نه شوم چې پر ځمکه دریدلی یم که په هوا یم وخت داسې ژر
تیر شو چې هیڅ پوی نه شوم څنگه کور ته راغلم...

کور کې وم خپلې خونې کې، چې مور له ور سر رانېکاره کړ او
ویې ویل

- ظاهره زویه! ډوډۍ تیاره ده راشه

- زه موږ یم هغې ست راته ...

خبره خولې نه ووتله، خو نېم کې مې تيره کړه مور وويل

- څه ؟ د څه شي ست ؟

- هغه داسې وه مورې چې ملگري ست وکړ ډوډۍ مې هغې سره

وخوړله

- ښه ښه، دارو د شه زويه، ځی زه لارم

مور خو لاره خو زه وړی هم وم، نو نس چيرته گوري چې

خوشحاله يې که خپه.

مور دوی ډوډۍ خوړلې وه مور لمونځ کولو ما غوښتل پټ د پخلنځي

خوا لار شم چې څوک مې ونه گوري، د چا خبره غيرت کې راغلی

وم

مور سلام گرځولو او زه برق غوندې د پخلنځي خوا لارم څلورو

طرفو ته گورم خو د خوړلو لپاره هېڅ نه وينم يو ديگي کې شپږمبې

وې بې له څه کتلو مې په سر واړولې، او خونې ته مې منډې کړې

ستړی شوم او ساه مې بنده بنده کېده همداسې پروت وم خوب راغی

راباندې...

له پوهنتون رخصت شولو، موټر مې چالان کړی وو په تمه وم ترڅو

لږ گرم شي حرکت وکړم، زموږ پوهنتون کې به اول هلکان

رخصتبدل وروسته انجونې زما موټر ترڅو گرمېدو نجونې هم
رخصت شوې سمدلاسه چې ما حرکت وکړ هغه هم زما مخې ته
روانه وه ځانه سره به مې وویل
- ظاهره! همدا يې وخت دی گوره
- نه نه! که د موټر ورته ودرولو بد فکر به وکړي
خیر همداسې ترې تیر شوم چې د څنگ شیشه کې گورم لاس
نبوروي، یو دم ودریدم موټر مې رپورس کړ شیشه مې ښکته کړه
ومي ویل
- هن! څه وایې؟
- وښه! زموږ د ترانسپورټ موټر نن نشته پنجشنبه هم ده موټر نه
پیدا کیږي، نو ته کومې خوا ته ځي؟
- زه داسې کوټه سنگي پورې ځم
- الله! نو ما به هم ونه رسوي
- سبي ده زه ثواب گټلو کې بیرته کوم، راپورته شه

موټر کې ناست وو، خبرو خبرو کې هغې وویل
- ته پوهیږې، زما ته ډېر خوښ يې
حک حیران شوم همداسې مې ورته کتل
چې یو چغه شوه
- مخې ته گوره ظاهره
خبره خلاصه وه لوی تېلر را روان مخامخ چې بریک ته مې پښه
کړه، پښه مې له کمپلې را ووتله

نبغ کېښناستم، يو ساعت مې پخپل تور بخت سوچ کولو بيا به خدا
راغله چې دا څنگه خوب وو بس ومې ويل
- د شپږمېو خوب هم زورور دی.

تر همدې ځای مې ليکنې ولوستې، مورکۍ مې غږ وکړ
- عمره! راسه چې باران پيل نشي ورېځ پخه سوه بام ته وڅيړه او
هغه شوتله رابښکته کړه چې لمده نشي

لارم شوتله مې رابښکته کړ، د اسمان پرکهار وو، بېرته مې خونې ته
دنه شوم د کړکۍ پر څنډه ناست وم کتابچه مې را واخيسته، تق تق
آوازونه شول پورته مې وکتل پر ښيښو ږلۍ لگېدله د مور غږ له
دهلېز خپ خپ تر غوږ کېدو ويل يې
- واه خدايه! دا ږلۍ خو به ډېر فصلونه خراب کړي!

ما يادښتونو ته دوام ورکړ...

- ۱۳۸۰ د جدی ۲۷ م

نن سهار ټولگي کې د تل په څېر ناست وم لا څوک نه وو راغلي له
ځانه سره مې د رحمان بابا د غزل څو بيتونه ويل:
نو اشنايي توره بلا ده اشنا مه شې
جدايي به د فناه کا فناه مه شې

دغه غم به دې د زړه ولې کا غوڅې
گرفتار په درد او غم د جانا مه شې

دا مې لا نيم ويلى وو چې شاته مې وکتل هغه دروازې سره دريدلې
وه، زه داسې تک سور شوم اول وار وو چې تر تاثير لاندې راغلم
هغې وخنډل او ويې ويل

- مياڼ يې؟

چپ وم له خولې مې خبره نه وتله او زړه ويل

- ووايه ورته! ووايه همدا يې وخت دى

مغز ويل

- نه نه که يې ونه منې نو هنگامه جوړېږي

نو دومره مې وويل

- نه زما د رحمان بابا شعرونه خوښ دي ځکه

هغه بې له څه ويلو راغله زما څنگ ته څو کي باندې کېښناسته
داسې يې پر شونډو مټکا خوره وه لکه يو ماشوم چې لاندېکو ته
خوشالېږي ويې ويل
- پوهېږې؟
- په څه؟

- زما هم شعرونه ډېر خوښ، دلته کې يو ته زما له طبيعت سره برابر
يې نور خو ټول درسونه وايي.
خوشاله شوم چې درس نه ويلو لکه چې گټه راته وکړه ومې ويل
- زه خپله هم لږ لږ ليکم
- څومره ښه، نور به دا وخت راځي زه هم وخته راځم نو يو بل سره
نوې ليکنې او شعرونه شريکوو
- اممم، سبي ده دا خو لا ښه ده

ډېرې خبرې مو وکړې، ټولگي ورو ورو ډک شو هغه لا ناسته وه، د
هغې بڼايست مکمل پوهنتون متاثيره کړی وو ځکه خو ټولو زما
لور ته عجيب عجيب کتل ورته ومې ويل
- ښه! نو اوس د ځای ته لاړه شه خلک بد فکر ونکړي
- ښه ځم

داسې خوشاله وم چې مه پوښته، خو يوه خبره وه چې دهغې
غوښتونکي ډېر وو، له هغې ساعت چې دا ماسره نورو وليده ټولو په
بد بد راته کتل خو زه يې کيسه کې نه وم.

د رخصتۍ وخت وو د آخري ساعت حاضري اخيستل کېده چې هغه راغله راته يې وويل

- سبا ته وختي راشې بيا
له خپل دستکول يې يو قلم راوباسلو ماته يې راکړ ويې ويل
- دا مې مرحوم پلار راته هغه وخت راکړی وو چې لسم ټولگي کې
اول نمره شوې وم، اوس يې تاته درکوم خو ساتنه به ترې کوې

څه مې ونه ويل وزر نه وو که نه په هوا وم، نه پوهيدم چې داسې
به ژر ژر ماسره ملگرې شي او خپل خاص څه به راکړي.

کورته ورسيدم ناست وم او قلم مې لاس کې وو ورته کتل مې، پلار
وختي راغلی وو دا ورځ ويې ويل
- قلم د کتلو لپاره نه، د ليکلو لپاره دی، درس ووايه، راتلونکي غم
خو درسره نشته، زه به تر کله درته ژوندی وم
مور د خبرو مينځ کې ور نوره کړه
- او هوو، پرېږده بېچاره ستړی ده، تل ورته همدا خبرې کوې نور
لوی ده خپله ښه پوهيږي

زه همداسې پورته شوم خپلې خونې ته ولاړم...

تر دې ځای مې لیکنې ولوستې، ږلۍ دریدلې وه، خو نری نری باران وو، مور غږ وکړ
- عمره! بام ته پورته شه ناوه بنده ده خلاصه یې کړه چې هسې هم بامونه شپړیدلي

لارم بامونه ناوې مې خلاصې کړې ډېر وخت تیر شو، غرمه تیره د ماسپینین لمونځ مې خلاص کړ لا پر جاینماز ناست وم، چې د لمر وړانګې پر جاینماز ولګیدې، ږلۍ شوې وه ځکه ساړه وو لمر پۀ هډوکو لکه دارو داسې لګیدو، لارم د کور مخې ته پخپل دایمې ځای کینناستم کتابچه مې ځان سره وړې وه، کینناستم د یادستونو لوستلو ته مې دوام ورکړ...

- ۱۳۸۰ د جدی ۳۰م

ویلو ته خو څه نشته، خو اوس پۀ مات زړه وایم چې ظاهر د ماتې خوړلو نه دی...

سهار صنف ته وختي راغلم ځکه هغې ویلي وو کله چې ورسیدم هغه لۀ ما مخکې راغلې وه کینناستم جامو کې نه ځاییدم ډېر خوشاله وم زما یو کتابچه وه هغه مې وړې وه ځکه هغه کې مې غزلونه او شعرونه لیکلي وو د هغې لپاره کتابچه مې ورکړه ومې ویل

- واخله! وگوره شايد خوبن د شي
- ښه واخله ته هم، له کانتين مې تاته هم قهوه راوړې
- امم، مننه نو
- جيب جيب
- څه؟
- وایم مننه د جيب کې کېده ملگرتيا کې نه مننه نه ښه
- واو، دا خو لښه ده زما هسې مننې او ښنې نه خوښېږي
- يو بل سره مو کيسې کولې خبرو خبرو کې هغې دا وويل چې
- وگوره! دا زما کتابچه ما هم يو څه نا څه پکې ليکلي
- کتابچه يې راکړه چې خلاصه مې کړه يو انځور ترې را ولوېدو
- راپورته مې چې کړ د يو هلک انځور وو ومې ويل
- دا څوک دی؟ ورور دې دی؟
- نه استغفرالله، ورور نه کوژدن مې دی
- څه؟
- هو کوژدن مې دی، له ماشومتونه يې په نوم وم، اوس اردو کې دی
- د عسکري دوره يې خلاصه شي واده کوو
- ښه...
- واده ته مې راځې بيا؟

هېڅ مې ونه ويل، کتابچه مې هم پاتې شوه له پوهنتون را ووتم، او تراوسه په زړه کې زما مينځينی انسان سل وارې مړ شو...

دا ليکنه تر همدې ځای وه وروسته درې پاڼې يې بيا تشې وه، زه هم خپه شوم ځکه ددې يادښتونو مينځنی کرکټر ډېر په زړه پورې وو او ما گمان کوو لکه زه چې وم، بله پاڼه کې بيا ليکنو دوام موندلی وو

۱۳۸۰ د دلو ۲م

وروسته له څو ورځو پوهنتون ته تللی وم، خو بې خونده شو، او اوس که هغه هم راسره خبرې وکړي زه يې نه کوم زما پښتو او غيرت نه مني چې د بل کس ناموس سره خبرې وکړم يا د مينې او محبت په سترگه ورته وگورم خپل ځای باندې آرامه ناست وم دا چې ټولگي کې لږ شوخي کوم هن استادانو وی چې ولې داسې چپ يې؟ څه شوي؟ ما به څه وبل بس چپ وم، له هغې مې نظر غلا کولو نه مې غوښتل ورته وگورم څو ځلې به يې زما خوا مړې سترگې راوړولې ما به منځ بل خوا واړولو، رخصت شولو او ترټولو مخکې دا ځل له ټولگي ووتلم موټر مې چالان کړ ناست وم ترڅو حرکت وکړم نجونې هم رخصت شوې نو زه نور په تمه نه شوم حرکت مې وکړم د هماغه خوب په شان مې مخې ته راغله خو زه ترې تير شوم ورومې نه کتل...

دا ليکنه همدومره وه پاڼه مې واړوله

- ۱۳۸۰ د دلو ۳م

د شپې مې ځان سره سوچونه کول چې که زه داسې چلند تغیر کړم
نو دا سې نه ده مخکې خو هم ما ورته د مینې اظهار نه وو کړی بس
د دوه ټولگیوالو په خبر مو یو بل سره خبرې کولې نو دا ښه ده چې
هغسې نارمل واوسم.

سهار په همغه خپل وخت پوهنتون ته لایم، ټولگي ته دننه شوم هغه
ناسته وه، ورغلم لومړۍ خبره یې دا وه چې
-هې! په تا څه شوي؟ چې داسې بل ډول چلند کوي؟ څه ستونزه خو
به نه لري؟

- هیڅ هسې لږ ناروغ وم
- څه؟ ولې څه شوي وو
- لږ زوکام وم اوس مې هم تبه ده
له دې خبرې سره یې یو دم زما لاس ونيولو ویې ویل
- دروغ ولې وايې ته خو جوړ یې ؟
- نه اوس ښه شوم چې راتللم دوا مې وخوړله

انسان که څومره هم نیک شي، خو مینه کې پروند شي د هغې لاس
چې په ما ولگېد نو ما زړه کې وویل

- ته څه خبره یې د مینې تبه ده، په اسانۍ نه شکېږي دا تبه

هغه یې خپل ځای ته لاړه ما د خپل کتابچې له مخې د عابد صیب دا
بیټونه لوستل

تانه توبه گار ومه بلها توبې مې ماتې کړې
یوه خندا د وکړه او اتیا توبې مې ماتې کړې

نن یې په کتو کې د شرابو نشه راکړله
بیا رانه نن وشوله گناه توبې مې ماتې کړې

همدې کې د پوهنتون زنگ ووهل شو درسونه پیل شول د هغې
کتابچه ماسره پاتې شوه غوښتل مې ور یې کړم ترڅو بیا لیدو ته آخر
کې بهانه جوړه نشي څه مې کړي وای؟ لیدلو باندې یې لا ځورېږم،
خو داسې ونه شول د اول ساعت ۴۵ دقیقې تیرې وې چې پوهنتون
ته د دوی له کور څوک راغلل او هغه یې له ځانه سر بوتله، زما زړه
درزیدو ذهن کې مې همدا خبرې وې چې

- داسې نه ماسره چا لیدلې وي؟

- هسې نه چا بد گمان کړی وي او د دوی کور ته یې خبر ورکړی وي؟

- خدای مکره زما په سر یې په درسونو بندیز ونه لري؟

دا ډول اندېښنو مې سر په درد کړ نیم ساعت وروسته یې زه هم له پوهنتون ووتلم او کورته لاړم

موټر مې خپل ورور ته په لاس ورکړ زه کور ته دننه شوم، دهلیز کې څوک نشته وو هملته پرېوتم سوچونه مې کول همداسې خوب وړی وم

چا مې په اوږه لاس ایښی وو خو څو لږ یې سترگې مې نیمې پټې وې وای مې وربدل

- ظاهره! پاڅه بچی لکه چې بد خوب د لیدو ولې بابا؟

- ورشه مخ باندې یخې اوبه واچوه، خولو کې ډوب یې خو څه شوي وو، زه خو ویده وم؟

- نه پوهیږم خوب کې د سوله سوله ویل، لکه چې له جگړې سترې یې

څه مې ونه ویل ځکه سوله خو د هغې نوم دی، که ټوله نړۍ کې یوه مرمۍ پاتې نه شي، ټوله نړۍ اباده هم شي زما د ږنگ بنگ ژوند

شهزادگي. خو هغه ده، بي له هغې زما امپراتوري کي هره ورځ ماتم
دي...

مخ مې ومينځلو اودس مې وکړ د مازديگر وخت وو، جومات ته
لارم لا د لمانځه وخت نه وو، څنگ ته کښېناستم شيبه وروسته
ملاصيب را غږ کړ
- وه ظاهره! دلته راشه.

له ځاي مې پورته شوم خادر مې خنډ وهلو ورنږدې شوم
- ووايه ملاصيب؟

- خيريت خو دي؟ ولې د رنگ اوښتي؟

- څه... څه هم نشته ملاصيب خيريت دي

- گوره زويه که يو ورځ هم له تا مشر وم شايد له تا ډېر پوهيږم
ووايه له ما يې مه پتوه؟

يوه شيبه چپ شوم، زړه مې ډک وو همدا يې وخت وو

- ملاصيب زړه مې له ژوند تور دي

- استغفرالله! گنهکار شوې داسې مه وايه، چې ستونزه شته، حل يې

هم شته مه هېروه چې (لا تحزن ان الله معنا)

- پوهيږم! ملاصيب خو دا ستونزه نه حل کېدونکې ده

- د مينې معامله ده؟

سر مې ښکته واچولو ومې ويل

- هو!

- نو وه ليونيه جرگه به ورشو

- نه ملاصیب هغه د بل په نامه ده
- ملاصیب غلی شو سوړ اسویلی یې وویست
- زویه! الله ج له صبر کونکو سره دی، هغه زموږ په خیر دی، شاید
- هېرولو کې یې خیر وي، مینه دا نه ده چې باید زموږ د سترگو
- وړاندې وي مینه یو حس دی
- خبرو خبرو کې یې وویل
- الله ج سره مینه لري؟
- بېشکه ملاصیب
- الله ج د لیدلي؟
- نه! خو الله شته دی په دې خو ټول ایمان لرو
- نو ته هم د هغې یادونه خپل قوت وگرځوه، که یادونه یې تا
- کمزوری کوي او ویرېږي، ویره دې ملگرې کړه
- ملا صیب په اوږه لاس راته کېښود لاړ چې د لمانځه وخت دی، شیبه
- وروسته جمع وشوه را ووتم د باندې د جومات پر دېوال ناست وم د
- پتو خوا مې سیل کولو هوا سره وه خادر مې تر ځان تاو کړی وو
- کورته ولاړم زړه مې هېڅ ځای سکون نه موندلو ډوډۍ تیاره شوه،
- پلار ویل
- بچیه! درسونه دې څنگه مخکې ځي؟
- ښه دي بابا
- داسې د وویل لکه هېڅ چې ښه نه وي
- نه نه ښه نو ځم راځم بس

د ډوډۍ خوړلو او خبرو کولو حوصله مې نه وه پورته شوم
- زه ویده کیرم
- چېرته ځې زویه ستا لپاره مې ستا د خوښې پالک پوخ کړ او ته بې
له څه خوړلو ځې
څه مې ونه ویل د دویم پور زینو کې کښېناستم د ورور غږ مې
واورید ویل یې
- بابا په دې خودا چیشی شوي نن یې چالان موټر تر دروازې نه شو
دنه کوی ماته یې راوسپاره
- خیر نوی یې پوهنتون پیل کړی هرڅه به سم شي

خوښې ته مې ولاړم پرېوتم خو د خوب درک نشته وو، فلمونو کې
مې د ستورو شمارل لیدلي وو ما بیا په رینیتیا وشمېرل د ملا اذان
وخت کې مې سترگې پټې شوې وې، چې راوینس شوم لمونځ قضاء
وو د ټولو ورځو په پرتله ډېر په بېرې پوهنتون ته لاړم ټولگي ته دننه
شوم، نشته وه!
نه وه راغلې خو بیا مې هم ځانته دا ډاډ ورکولو چې وروسته به راشي
خو د رخصتۍ زنگ ووهل شو...

ماښام کېدونکی وو کوچني ورور مې نارې کړې
- عمر لالا راشه ادې د غواړي
ورغلم ومې ویل:
- السلام علیکم، ادې څه د ویل؟

- زويه لکه چې زما خبرو درباندي تاثیر کړی گاونډی ښځې ويل
چې زوی د کور مخې ته کتاب لولي
خان سره مُسک شوم
- هو ادي درس وایم

شيبه وروسته ږوډی تیاره وه، لویا پخه وه زما ډېره خوښه ده، د
ستړتیا ږوډی هم ډېر خوند وکړ ځکه لوستلو ستړی کړی وم، لمونځ
مې وکړ ډېر ژر ویده شوی وم...

سهار شو د چرگانو بانگونه مې اورېدل خو پرستن مې لا نوره پر
خان کش کړه، شيبه وروسته مې سترگې پرانیستې لمونځ مې وکړ او
وختي د باندې ووتلم کښېناستم او لیکنو ته مې دوام ورکړ...

- ۱۳۸۱ د حمل ۱

پوره ۵۷ ورځې تیرې شوې، بیا مې نه غوښتل چې خپل د بدبختیو
لیکنو ته دوام ورکړم، خو ژوند به نورې کومې لوبې کوي الله
پوهیږي

دومره وخت کې صرف د هغې لپاره پوهنتون ته راغلی يم خو هغه
بیا... هېندارې ته نه گورم خو ټول وایي له ځانه دې څه جوړ کړي
ږیره او وینستان مې اوږده شوي دي ددې لیکنې لامل هم هغه ده

تيره ورځ ټولگي کې ناست وم، استاد د درس وروسته پوښتنې کولې
رخصتۍ ته کم وخت پاتې وو استاد غږ کړ

- پاڅه! ښځه

هيڅوک پورته نه شول استاد زما لوري ته اشاره وکړه ويې ويل

- هې تاته وایم

- څه؟

- هو ولې ته ښځه نه یې؟

- نه ولې

- خودا خو مشر ښکارې پاڅه درس تکرار کړه

ټولگيوال په خندا شول هاهاهاها...

همدې کې د رخصتۍ زنگ ووهل شو، د ژمي آخر بارنونه وو د

پوهنتون راوتلو وخت کې ټولو راپسې چغې وهلې

- ښځه! ښځه

خو زه چې په زړه ږوند او کون وم نو داسې به مې څه ورته پام

کېدو کیسه کې یې نه شوم

د خپل موټر خوا ورغلم د موټر دروازې سره یوه پیغله دریدلې وه، له

سارو رېږدېده، لمډې زلفې یې پر مخ ځنگېدلې، باران یې د سترگو د

رانجو سېلاب جوړ کړی وو، هو هغه وه، سر مې وخوځولو سترگې

مې ومېرې چې خوب نه وي خو هغه وه

په غوصه مې وویل

- څوک یې؟

په ژړغوني غږ يې وويل:

- پوهيدم اوس به مې نه پيژنې

ژړا مې يې ونشوه زغملی ومې ويل

- هله ساړه دي موټر ته پورته شه

موټر ته پورته شوه ځان مې کابو کړ ومې ويل

- څنگه دومره وخت وروسته؟ هغه ورځ چې لاړې بيا رانغلې.

- زما کتابچه تاسره پاتې وه

حيران شوم ځکه پوهيدم چې اصلي خبره بل څه ده

- ريښتيا ووايه! څه شوي؟

په ژړا شوه خبرې يې نه کولې ما هم څه ونه ويل چې زړه يې تش

شي، زه ښه پوهيږم ډک زړه څه مانا، شيبه وروسته يې وويل

- هغه ورځ چې له کور راپسې وروڼه راغلل، زما کوژدن سرحد کې

شهيد شوی وو

آه مې وباسه او غلی شوم

خو شيبې غلی وم، د چا په مرگ خو خوشالي گناه ده خو زړه مې ښه

شو چې گواکي زما لاره صفا شوه، خو بيا مې هم دا سوچ کولو چې

خپل کوژدن سره يې مينه لرله ځکه خو يې انځور کتابچه کې وو

ومې ويل:

- الله يې د وښيي، خو

- خو څه؟

- خو ولې دومره وخت نه راتلې؟ پوهنتون ته

په ژرغوني غبر يې وويل:

- يې داسې كه كوي داسې؟

- مطلب؟

- ته ولې نه پوهيږې؟ ولې؟ هغه كتابچه ما قصداً تاته پريښوده

له دې خبرې سره له موټر ښكته شوه، غبر مې كړ

- چيرته ځې!

همداسې ولاړه...

ما په زوره چغه كړه:

- ستا عادت دى همداسې تگ، مه راځه بيا هم رانشې

د موټر ډشبورډ باندې له هغه وخت راهيسې كتابچه هغسې ايښې

وه، ما كتلې نه وه، پورته مې كړه خلاصه مې نه كړه ومې ويل:

- ولله كه يې وگورم دا څه ماشومتوب شو

فكر مې ډېر گډوډ وو لږ څه غوصه هم وم، د موټر ټايپ كې سندرې

غږيده چې:

كله چې ستا د سترگو په ښكلا واوښتمه

لاړم اشنا د مينې په بلا واوښتمه

سندري مڙي زړه نرم ڪرڻ د هغې سترگي مڙي سترگو ته ڪيڏي وڃي
غوڻتل وگورم چي ڪتابچي ڪي داسي خه ڏي چي مائه يي پريڻي وه،
په روان موٽر ڪي مڙي ڪتابچي خلاصه ڪرڻ په لوستو مڙي پيل وڪر
ليکلي وو:

- زما بخت له ماشومتوبه تور ڏي، ڪله چي نوږ وږږدم د خوشالي
په جوش ڪي مڙي پلار زما ژوند د بل چا د زوي په نوم ڪر، له
ماشومتوبه مڙي د هغه نوم اوريدلي خو چي زړه څوڪ ونه مني
انسان نو خه شي ده؟ زما نه ڏي خوښ ڪه واده وشي هم صرف زما له
جسم سره به واده کوي زما روح لومړي د هيچا نه وو خو اوس پڪي
يو څوڪ ... ظاهره! زه اوس تاسره مينه لرم

له ډي سره مڙي ڪم پاتي و، چي بيا ٽڪر ڪري واي، خو شکر بچ شوم.

د سهار ناشتي لپاره ڪورته ولاړم، زه هم ډېر خوشاله شوم چي ظاهر
سره مينه لري نو ځكه مڙي په مږه گېده ناشته وڪړه خو ژر مڙي له
خپل ځاي پاڅېدم خونې ته مڙي ولاړم او ليکنو ته مڙي دوام وركړ،
عجيبه وه د يوې بلې ڪتابچي پاني يي له ډي ليکنو وروسته ورسره
سرېښ ڪړي وې خو ما دوام وركړ

- ۱۳۸۱ د حمل ۲۳م

خو ورځې خو داسې حالت نه ؤ، چې ليکنو ته يا وخت پيدا شي او
يا دوام ورکړم خو اوس به يې ووايم

د همغې ورځې سبا وو، ډېر په خوشالۍ پوهنتون ته ولاړم ځکه زه
پوی شوی وم چې سوله مې مينه راسره لري اوس که رانښي هم پيدا
کوم يې، پوهنتون ته چې ورسيدم ټولگي ته دننه شوم کښېناستم
شيبه وروسته مې ملگری راغی را غږ يې کړ:
- شېخه! راشه کتابتون ته

- ولې؟

- راشه کنه ستا په گټه ده

ورسره روان شوم کتابتون ته دننه شوم، ټول ټولگيوال هلکان او
انجونې هلته وو د بهرنيانو خبره سرپرايز شوم ومې ويل:
- څه خبره ده؟

ټول گوښه شول شاته يې زما د خوبونو شهزادگۍ دريدلې وه ورته
کتل مې کتل مې او کتل مې يو ځل مې نظر پر ځمکه ايښي بېک ته
شو ومې ويل:
- خبره څه ده؟

ټولو په يو غږ وويل:

- موږ په داستان پوی شوي يو!

د ټولگي نماينده مو وويل:

- ظاهره وروره! زه خو له اول پوی وم، چې ستا داسې چوپتیا لوی
وینستان، غټه بریره او تغیر خامخا د مینې له عمله دی، خو پروڼ
سولې موږ ټولو ته وویل چې دا زما په خبره سر نه خلاصوي تاسو یو
څه وکړئ، د سولې پلار غواړي اوس سوله د هغې د پخواني کوژدن
ورور ته نکاح کړي خو سوله تا غواړي او ته او سوله بغیر له دې
بله لاره نه لرئ چې، وتښتیرئ!

زه همداسې غلی وم بل ټولگیوال مې وویل:
- موږ د هرڅه تیاری کړی، خو ښه به وي چې همدا اوس حرکت
وکړئ گني د سولې پلار به نه تا ژوندی پریردي نه سوله ځکه د
سولې کورنۍ به اوس خبره شوې وي.

زه حک حیران وم، احساساتي شوی وم په ژړغوني غږ مې وویل:
- ښه سبي ده
سولې د ټولو په منځ کې وویل:

- زما مډرن مجنون هم ژاړي؟

ټولگیوال ووتل درسونه پیل شوي وو، کتابتون کې هم نور څوک
نشته وو پر څوکی کېښاستم څو شیبې غلی شوم له ځانه سره مې
سوچونه کول:

- دا خو سبي خبره نه ده، يو ځل خو جرگه ورشه که يې ونه منله دا
تنبتول هم يو مانا لري
- پردی لور تنبتول، د نرتوب کار دی؟

سر مې له سوچونو چاودیدو ومې ویل:

- تاته د خپل پلار عزت نه دی گران؟
- هرچاته خپل عزت گران دی هېڅ داسې انجلۍ نشته چې په خپله
رضا د بل سره وتبتي
- خو ولې ستونزه څه ده؟

له شیبې چوپتیا وروسته یې وویل:

- هغه ورځ مې هرڅه واوریدل زما پلار زما تره دی
- څنگه تره څنگه پلار کیدلی شي؟
- د مور له خونې اوازونه راتلل داسې ښکاریدل چې خپل مینځ کې
یې جنجال دی غوړ نیول مې عادت نه دی خو ورغلم د وره څنگ
دیوال ته مې سر کېښود مور پلار ته ویل:
- څه پوهیدو چې زموږ به اولادونه پیدا کیږي گني ستا له ورور مې
په ژوند کې دا بدبخته نه اخیستله، اوس یې ژر له دې کور ورکه
کړه، زه یې د وینو تېرې یم هسې نه خون مې د غاړې شي.

د تل په څېر څه مې ونه ويل په سوله مې زړه وخوگیدو څه مې
کړي وای مینه مې لرله ورسره
لږ وروسته مې وویل:
- ښه! تا څه وویل مخکې، مډرن مجنون؟
- هو، خو! دا تالۀ ځانه څه جوړ کړي دي؟
- وخت او بخت داسې کړم

ومي نه غوښتل چې وخت ضایع شي تم نه شوم بیک مې را واخیست
او له پوهنتون ووتلو موټر کې ناست وو د پوهنتون نه لږ مخکې مې
موټر ودرولو سر مې پر اېسټیرینګ کېښود غلی وم هغې وویل:
- څه وشول؟
- څه نه سوچ کوم چې چیرته به ځو؟

موټر مې روان کړ له کوټه سنگي تیر وو چې هغې په عاجزه لهجه
ووایل:
- ظاهره! چیرته ځو؟
- امم! همداسې ځو گورو به چې منزل مو کوم ځای کیږي...

د کابل قندهار پر لویه لاره روان وو، سپیره ډاگونه تر سترگو کېدل
راسته خوا ته دښته وه د وروسانو له وخت پاتې شویو ټانگونو ډکه
وه بله خوا د نویو ودانیو خښتې تر سترگو کېدې د افغان بیسیم لیک

ډرې ته مې پورته وکتل لیکلي وو “خداى مو مل شه، ښه سفر” پوى شوم چې له کابل ووتلو...

ورو ورو مې موټر زغلولو، د ښار ډرایور یم نو، سرک کوچنى وو لږ مخکې لاره کې د تیلو پمپ سره ودریدم غوښتل مې موټر ته تیل واچوم چې لاره کې خلاص نشي، موټر ته مې تیل واچول سولې وویل:

- زه وږې شوې یم

د تیلو پمپ کې بس یو جومات وو کانتین نشته وو چې سولې ته د خوړلو څه راوړم، ومې ویل:

- دلته خو څه نشته، مخکې به وگورو

خیر! موټر ته پورته شوم، کلۍ مې موټر کې راتاو کړه موټر سیلف نه وهلو دوه درې وارې مې کوښښ وکړ ونه شو، بانټ مې پورته کړ غوښتل مې وگورم چې څه ستونزه ده، سوله هم له موټر ښکته شوه لکه ماشوم چې مور له لمن نیولي دغسې راپسې گرده تاوېده ومې ویل:

- ولې ښکته شوې؟

- ډایرېرم...

مُسک شوم څه مې ونه ویل

د تیلو پمپ یو کاریگر راغی له موټر تاو را تاو شو خو زور یې ونه
رسید پرې ویې ویل:

- ستونزه یې عجیبه ده، او دلته خو مستري نه پیدا کېږي وچه دښته
ده، خدای مو مل شه نو

بله چاره نه وو، ما هم کوچنی کار نه وو کړی د یو چا لور مې
راتښتولې وه، اې شوم موټر د تیلو پمپ کې پرېږدم، موټر مو په تیلو
یو څنگ ته ودرولو، زه او سوله د سړک څنگ ته راغلو سړک تش
وو هیڅ موټر نه تر سترگو کیدو ساعت وروسته یو بایسکل له لرې
را ښکاره شو سپین ږیری سړی پرې ناست وو رانږدې شو په روانه
یې غږ کړ:

- و دواړو طرپو لارې بندې دي، خودا چیرې ماین چاودیدلی

څنگ ته کښیناستم پر زنگون مې سر کېښود خوب راباندې لږ لږ
غلبه کړې وه سترگې مې پټیدې چې د یو لاری ډوله موټر غږ مې
واورید د کابل له لوري را روان وو، نه مې غوښتل له لاسه یې ورکړم
د سړک پر منځ ودرېدم دواړو لاسو باندې مې اشارې ورته کولې
موټر را نږدې شو، ودرېدو په اندام غټ سپین ږیری پکې ناست وو
ومې ویل:

- کاکا! موږ به تر یو ځای ونه رسوې؟

- چیرې څی؟

- هر ځای پورې چې تاسو ځی، زموږ منزل مالوم نه دی

- زه خو وردگو ته خم ارسه څي؟

څه مې ونه ويل د فکر کولو وخت نه وو موټر ته ور پورته شوم
سولې ته مې لاس ورکړ را پورته مې کړه موټر حرکت وکړ...

تره يو ځايه تللي وو، سپين ږيري کاكا د سولې طرف ته عجيب
عجيب کتل سولې ته مې غوږ کې وويل:
- مخ دې پټ کړه، کابل خو نه دی.

سولې مخ پټ کړ سپين ږيري کاكا له ځانه سره په خپله لهجه کې
زمزمه کوله:

محبت اول اسانه په نظر راغی
په آخر کې نصيب خون جگر راغی

سترې وم د کاكا زمزمو نور هم خوب راوست، سترگې مې پټې شوې
وې
د موټر د بريک تېس شو! راوينن شوم سترگې مې ومېرې کاكا
وويل:

- زه خو ته دو ځايه رتلم، نور څه خدمت؟
- خير يوسې کاكا، خو دا کوم ځای دی؟

- ده چک دی چک!

کاکا دوه منې را کړې او موټر حرکت وکړ سپیره ډوږه پورته شوه،
مخکې روان شولو دا خای سپیره دښته وه او تر نیم ډېره یې هدیرې
نیولې وه سولې ته مې منډه ورکړه له کله نه چې وږې وه، سولې له
واره له منې کپ کړ ما منډه خولې ته وړله خو زړه مې ونه شو هغه
مې هم سولې ته ورکړه...

نابلده وم سولې کلک له لاس نیولې وم، ساعت وروسته یو پخوانی
جیب ډوله موټر راځی اشاره مې ورته وکړه ترڅو ودريږي، ودریدو
ورته ومې ویل:

- وښی دلته جومات چیرته؟

- نور خو نه یم خبر، خو آغه د لنگر کلی ده جومت یې هم اتماً ملته

دی

- مننه

موټر ولاړو سولې وویل:

- جومات څه کوي ها؟

- ولې نکاح نه تړو؟ زه په حرام ډول نشم اوسیدلی درسره

سوله مټکې شوه ویې ویل:

- ویارم درباندي زما مډرن مجنونه

تر کلي لارو جومات مو هم پء پوښتنو پوښتنو پيدا ڪر، سولې ته مڻي
د باندې پرېڻيوڌه زه دننه جومات ته لارم، ملاصيب ڊېر ښه سڙي وو
ٽوله کيسه مڻي ورته وکړه ويې ويل:
- رائي، زما کورته، نکاح به مو وٽرم، او تاسو چي د حق پء لاره
حي نن شپه هم ماسره وکړئ

د نکاح کار خلاص شو زه او سوله د يو او بل شولو، خو سولې
انديښنه کوله ورو يي راته وويل:

- چيرته به اوسيندو؟ موږ خو څوک نه لرو.

لکه چي ملاصيب واوريدل ويې ويل:

- ظاهره زويه! ترڅو دلته ياست زما ځمکي ډيري دي زه خو
جومات کي وم زما ځمکه کي کار کوه او زموږ کور کي اوسئ
هسي مو اولاد نشته پر تاسو به مو زړه ډاډه وي

د ملاصيب ښځي ترڅه مسکا وکړه ويې ويل:
- ښه وايي زويه

ورسره ومې منله، اوس دلته اوسېږو، خواري او مزدوري لومړيو کې
راته گرانه وه خو اوس عادت يم بڼه خوشاله يو، او داسې ښکاري
چې ظاهر پلار کيدونکی دی...

تر دې دمه يې دا ترټولو اوږده ليکنه وه، بله ليکنه څه وخت
وروسته شوې وه دوام مې ورکړ

- ۱۳۸۱ د دلو ۲م

شايد نور ليکلو ته نور څه نشته وي، موږ داسې ځان ورکړ چې
هيچا پيدا نه کړو، زه پلار شوی يم د لور نوم مې مناجېل ايښی مُسکا
يې تر موره زر چنده خوږه ده.

دا ليکنه همدومره وه کتابچه کې تر ۵۰ ډېرې تشې پانې وې وروسته
ليکنو دوام موندلی وو

- ۱۳۸۴ د سرطان ۵م - کابل علی آباد روغتون

ځان پورې خندا راځي چې څه رنگې ساده ومه
ژوند پسې د مړو تر مزاره پورې تللی وم

له تیرې لیکنې کم او زیات درې کاله تیر شول، خو ژوند داسې لوبه
وکړه چې باید یې نه وای کړې.

لور مې د ۱۷ میاشتو شوې وه، کلیوال مو پیژندل هغه ځای زموږ
کلی شوی وو د ځمکې کارونه مې زده کړي وو د خوراک او
څښاک هومره مې گټلې بڼه مې یاد دي د شپې سولې راته وویل:
- لیچې مې تشې شوې؟

- ولې؟

- دا ستا د شوخې لور د لاسه مې بنگرې مات شول

- خیر غم مکوه وبه شي

د همغې شپې سبا د غرمې وخت کېدو پیاده بازار ته ولاړم سولې ته
مې له بازار بنگرې لاس کې نیولې وو، په سندرو سندرو کور ته
روان وم

کلي ته نڀڙي ۾ د ډزو اوازونه مې تر غوږ شول، فکر مې کولو چې
خوک بنکار کوي ځکه هر وخت مې اوريدل، کورته نڀڙي شوم
چغې مې واوريدې خادر مې په اوږه واچولو منډه مې کړه

د کور دروازه خلاصه وه، خلک راټول وو د خلکو مينځ کې
ورنډې شوم...

سوله پرته وه، مناحېل يې غيږ کې وه، د خادر پېڅکه مې تر غاښ
لاندې کړه، د انگړ مينځ کې ونې لاندې ولوبدم، ملاصيب ويل:

- د سولې وروڼه وو، موږ ډېر کوښښ وکړ خو پر موږ يې کم وو
ډزې کړې وای، ويې ويل چې ظاهر ته څه نه وايو، همدا يې سزا ده
زه بې هوښه شوم...

سترگې مې پرانيستې، د ساعت ټک ټک مې اورېدلو سر ته مې مور
ناسته وه ژړل يې په ژړغوني غږ يې ويل:
- زويه! ولې د له ځانه سره داسې ظلم کړی
ما چغه کړله:

- سوله چيرته؟

مور ڇه ونه ويل خو زه هونبيار وم پوهيڊم ورور مڻي وويل:
- خاورو ته مو وسپارل ستا له بيڪ ملا صيب ستا موبایل پيدا ڪري
وو موڊرني خبر ڪرلو

له ڪور ووتلم، ڊپر وخت شو د معتادينو مينڇ ڪي ژوند ڪوم، خو
معتاد نه یم لیونتوب مڻي غوره ڪري ده...

د لڳونو هونبياري هم ومنئي
په دستو گرڇي خو په ښار نه راځي

يوه بله ليکنه شته وه دوام مڻي ورکړ، خو داسي ليکل شوې وه لکه
لاسونه چې پرې رپږدېلي وي

- ۱۳۸۸

نن دې له يادونو ځان بې غمه ڪوم دا ڪتابچه به يا سوځوم يا بې هم
چاته ورکوم چې يو کس خو زما د ځوریدلي زړه غږ واورې، ورونو
دې ريښتيا هم سخته سزا راځي تر مرگ هم نه ترې خلاصېږم...

پای!

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library